

[Sundhedsministeren]

giver, hvordan lægen skal forholde sig i den konkrete situation. Det vil altid bero på et skøn, som jeg er overbevist om at den enkelte læge er i stand til at udøve på fornuftig måde. Heller ikke på dette område er der derfor grund til at fastsætte regler for AIDS og HIV.

Endelig er der spørgsmålet om en forhøjelse af strafferammen for AIDS-syge og HIV-antistofpositive, der med forsæt påfører andre HIV-smitte. Her vil jeg nøjes med at henvise til, at justitsministeren tidligere har bekræftet, at der allerede efter den gældende straffelov er adgang til at idømme personer, der med forsæt påfører andre smitte, meget strenge straffe. Der er derfor ikke behov for at ændre straffeloven på dette punkt.

Alt i alt må jeg derfor sige, at vi ikke fra regeringens side kan tilsige beslutningsforslaget støtte, men vi viderefører vores overvejelser om det særlige spørgsmål angående HIV-test i forbindelse med forbrydelser mod kønssædeligheden.

Dorte Bennedsen (S):

Da jeg læste dette beslutningsforslag af Kristeligt Folkeparti, kom jeg til at savne det tidligere medlem fra Kristeligt Folkeparti, Jens Steffensen. Da vi den 31. marts 1987 havde den store debat om AIDS-indsatsen, holdt han en tale fra denne talerstol, som var præget af forståelse og tolerance, og han udvirkede da også, at Kristeligt Folkeparti var medforslagsstiller til den dagsorden, der slog fast, at indsatsen mod AIDS skal bygge på frivillighed, anonymitet, åben, direkte og ærlig information, den enkeltes tryghed ved at henvende sig til sundhedsmyndighederne samt ønsket om at undgå enhver form for diskrimination.

Dette forslag viser, at der er sket meget i Kristeligt Folkeparti siden 1987 og desværre ikke til det bedre. Jeg beklager at måtte sige, at Kristeligt Folkeparti i disse tre år har udviklet en ubehagelig form for dobbeltmoral i denne sag.

Jens Steffensen talte i 1987 godt og stærkt om nødvendigheden af oplysning. Ikke desto mindre har Kristeligt Folkeparti igennem de sidste år stemt imod en række af de forslag, der netop skulle muliggøre en forstærket oplysningsindsats, og nu får vi altså dette forslag, som helt forlader AIDS-politikkens grundsætninger og i stedet vil indføre tvang, straf og udhængning af mennesker.

AIDS er stadig et alvorligt og meget tyngende problem, først og fremmest fordi vi stadig ikke har nogen helbredende behandling, men der er dog sket opmuntrende ting. I 1986 var fordoblingstiden for antallet af syge ca. 13 måneder, mens den i dag er oppe på 22 måneder, og jeg er overbevist om, at denne forbedring har nøje sammenhæng med den oplysningsindsats, vi har gjort, men især med den ansvarlighed, den store risikogruppe, bøsserne, har udvist. Der er derfor intet, der taler for at ændre den politik, der blev lagt fast i 1987, og om dette forslag må man sige, at de midler, der bliver foreslået, ikke vil føre til de mål, som Kristeligt Folkeparti ønsker, men derimod vil gøre ubodelig skade. Tag spørgsmålet om tvangstestning! En tvangstestning giver ikke nogen reelle oplysninger. Inkubationstiden er lang, ingen ved vel knap hvor lang, og der er hele problemet med falske negative. Hvis et offer derfor frygter at være smittet, er den fornuftigste løsning nok, at offeret også bliver testet.

Ophævelsen af anonymiteten vil have én sikker følge, nemlig at folk med risikoadfærd afholder sig fra at blive testet. Vi har klare beviser fra Sverige: I en periode, hvor man ophævede anonymiteten og havde visse straffeforanstillinger, blev folk testet i hobetal, men det var, om man så må sige, den almindelige svensker og ikke folk, der kom fra grupper med risikoadfærd. Derfor kan det kun have en negativ virkning.

Forslaget om en registrering af HIV-antistofpositive personer vil give det personale i sundhedssektoren, der i forbindelse med udøvelsen af deres erhverv er udsat for risiko, en mulighed for at øge forholdsreglerne. Jeg forstår, at der i dette ligger, at man skal have et register, hvor enhver tandlæge, fodterapeut, eller hvem det nu måtte være, kan slå op, om patienten skulle være HIV-positiv.

Jeg kan kun sige, at vi tager afstand fra enkelthederne og fra intentionen i dette forslag, og jeg vil gerne slutte med at bringe en tak til ministeren, for jeg synes, det var et klart svar, ministeren gav her.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Man kan selvfølgelig være enig eller uenig i synspunkterne, men jeg synes, at det, der blev sagt om, at Kristeligt Folkeparti var for straf,